

Bilag 2

Oversættelse.

Folketingsmand, fhv. minister Alsing Andersens tale i plenarforsamlingen den 18. november 1950.

Generalsekretær Trygve Lies memorandum om et 20 års program for FNs fredsarbejde offentliggjordes den 6. juni 1950, næsten 3 uger før Koreakonfliktens begyndelse.

Det udsprang af den spænding, som bestod allerede forinden, og er udtryk for den uro, som allerede dengang følte i verden, og for de brændende ønsker, som næres af alle folk med hensyn til at finde udveje til nye forhandlinger, som kunne forene nationernes kræfter i det arbejde for at sikre verdensfreden, der er hovedformålet for FN.

Ganske naturligt giver memorandummet ikke i enkeltheder anvisning på, hvorledes man kan løse de meget vanskelige problemer, som har været drøftet indenfor FN gennem flere år, og den omstændighed, at det omhandler et 20 års program, viser, at generalsekretæren ikke har ønsket at vække nogen illusion om, at verden af i dag med et slag kan forvandles til en afrustet verden uden modsætninger og spændinger.

Man kan mene, at et program for en så lang periode som 20 år er et pessimistisk dokument. Det vil være rigtigere at kalde det et dokument, der tager hensyn til livets realiteter.

Den danske delegation mener i alt fald, at der er grund til at være FNs generalsekretær taknemlig for, at han således har søgt at samle de mest aktuelle problemer i sit memorandum.

Det er en tilfredsstillende konstatering, at der siden offentliggørelsen af generalsekretærens memorandum er sket et fremskridt med hensyn til FNs muligheder for at bevare freden og sikkerheden. Jeg tænker på denne plenarforsamlings beslutning om fælles optræden mod en angriber gennem vedtagelsen af resolutionen „United Action for Peace“.

Principielt er vi enige med generalsekretæren, når han i begyndelsen af sit memorandum erklærer, at „foranstaltninger til kollektivt selvforsvar og regionale midler af anden art i bedste fald er midlertidige foranstaltninger“. Det ville have været bedre, om alle lande efter krigen som en naturlig konsekvens af krigens afslutning og af De Forenede Nationers oprettelse havde reduceret deres rustninger nogenlunde i samme omfang, og om pagtens ord om en international sikkerhedsstyrke under De Forenede Nationer var blevet virkeliggjort. Dette er imidlertid desværre ikke sket, og det er bl. a. dette faktum, som har medført, at de lande, der umiddelbart efter krigen indskrænkede deres rustninger betydeligt, eller som under tysk okkupation var blevet berøvet enhver form for et værn, nu for deres sikkerheds skyld har set sig nødsaget til dels at genopbygge og styrke deres forsvar og dels at afslutte regionale forsvarsaftaler i overensstemmelse med De Forenede Nationers pagt.

Danmark er selv medlem af en sådan regional pagt, men denne har ingen aggressiv hensigt mod nogen; den har udelukkende rent defensive formål. Alligevel er denne udvikling beklagelig, og det danske folk ser som andre hen til den dag, hvor små og store stater i fællesskab og gensidig forståelse gennem De Forenede Nationer står vagt om freden bl. a. ved en væsentlig reduktion af rustningerne og ved etablering af et internationalt effektivt system for at sikre, at atomkraften kun udnyttes i den fredelige udviklings tjeneste.

I sin tale til De Forenede Nationers plenarforsamling den 24. oktober beskæftigede præsident Truman sig med mulighederne for at nå til et positivt resultat på disse områder, idet han om de hidtidige kommissioner bl. a. udtalte: „Man må tage hensyn til den mulighed, at deres arbejde kan blive fornyet, hvis det i fremtiden bringes frem gennem et nyt udvalg, fælles for de pågældende problemer“.

Den danske delegation hørte med stor interesse denne tanke fremsat. Hvis den gennemføres, håber vi, at dette i den nærmeste tid må kunne føre til positive resultater.

Vi kan endvidere i princippet erklære os enige med generalsekretærens udtalelse om, at det af hensyn til FNs fremtid vil være klogt og rigtigt så hurtigt som muligt at nå til, at alle stater bliver